

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.284/2012/8.szám

A Kúria a korábban Dr. Novák Barbara Ügyvédi Iroda majd a felülvizsgálati eljárás során Dr.Disztós Dóra Ügyvédi Iroda felperesnek az Oppenheim Ügyvédi Iroda és dr. Csenterics Ferenc ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Fővárosi Bíróságon 22.G.40.139/2009. számon folyamatban volt perben a Fővárosi Ítéltábla 2012. június 26-án kelt 14.Gf.40.088/2012/11. számú részítélete ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t

A Kúria a jogerős részítéletet a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.080.000,- (ötmillió-nyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A részítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) az általa, 2002. augusztusában kiírt előminősítéses közbeszerzési eljárás során nyertes alperessel 2002. december 23-án szerződést kötött. Az alperes vállalta az autópálya B-L közötti szakasza, valamint az autóút L-T közötti szakasza építési munkálatainak elvégzését 44.767.485.000 Ft + ÁFA díjazás ellenében. A szerződő felek utóbb

többször is módosították a megállapodásukat. A végleges vállalkozási díjat 48.799.276.399 Ft + ÁFA összegben határozták meg.

2003. február 18-án, a Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH.) által megindított versenyfelügyeleti eljárás során a Versenytanács határozatával megállapította, hogy az alperes, valamint az eljárás alá vont másik négy gazdasági társaság versenykorlátozó módon felosztotta egymás között a felperes által 2002-ben meghirdetett autópálya építési munkák elvégzését. A jogsértés miatt valamennyi érintett céggel szemben bírságot szabott ki.

Az eljárás alá vont gazdasági társaságok által a GVH ellen indított perben a Fővárosi Bíróság a ítéletével a versenytanácsi határozat felülvizsgálata iránt előterjesztett keresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla a ítéletével e döntést helybenhagyta. A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla ítéletét ítéletével hatályában fenntartotta.

A felperes a 2007. november 21-én előterjesztett, majd a Fővárosi Ítéltábla elsőfokú bíróság közbelső ítéletét hatályon kívül helyező végzésével elrendelt megismételt eljárás során többször módosított, végleges keresetében elsődlegesen a Ptk. 318.§ /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 339. § /1/ bekezdése alapján, szerződésszegéssel okozott kár megtérítése címén kérte kötelezni az alperest 13.439.276.399 Ft és ennek 2007. január 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperes nem tett eleget a Ptk. 4. § /1/ bekezdésében, a 205. § /3/ bekezdésében, a 277. § /4/ bekezdésében rögzített együttműködési és tájékoztatási kötelezettségének. A versenyjog sértés elkövetéséről sem a szerződés megkötésekor, sem azt megelőzően, sem a szerződéses jogviszony fennállta alatt tájékoztatást nem adott.

A felperes a másodlagos kereseti kérelmét ugyanezen összeg megfizetésére vonatkozóan, a Ptk.339. § /1/ bekezdésére alapítva, szerződésen kívül okozott kár megtérítése jogcímén terjesztette elő.

Harmadlagos kereseti kérelme az alperessel kötött vállalkozási szerződés semmisségének megállapítására irányult jogszabályba, illetve nyilvánvalóan jóerkölcsebe ütközésre hivatkozással, a Ptk. 200. § /2/ bekezdése alapján. Kérte a szerződés határozathozatalig történő hatályossá nyilvánítását, az alperes kötelezését a jogellenes magatartással kialakított vállalkozási díj kifizetése folytán megszerzett extraprofit kamatainak visszafizetésére.

Az alperes mindhárom kereset tekintetében elutasítást kért. Vitatta, hogy akár szerződésszegéssel, akár szerződésen kívül a felperesnek kárt okozott. Utalt arra, hogy a káreseménnyel érintett

vagyonnak a felpres nem tulajdonosa, a fölött vagyonkezelői jogot sem szerzett, a perbeli vállalkozási díjat az állami központi költségvetésből részére juttatott pénzeszközökkel fedezte, a felperes vagyonában kár nem következett be.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes mindhárom jogcímen előterjesztett keresetét elutasította.

Az elsődleges kereseti kérelem tekintetében kifejtette: a Ptk-ban szabályozott alapelvek az egyes konkrét normák értelmezését segítik. Kivételesen joghézagot kitöltő szerepet is betöltenek, illetve egyedi normáknak is tekinthetők. A felperes által hivatkozott Ptk. 4. § /1/ bekezdése, amely kimondja, hogy a polgári jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeinek megfelelően kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni, a GVH. által megállapított jogellenes magatartással összefüggésben, ahhoz kapcsolódóan nem értelmezhetők. Ha pedig a Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint a szerződés megkötésekor az egyik fél nem tájékoztatja a másik felet a szerződéssel összefüggő valamely lényeges körülményről, és ezzel őt tévedésbe ejti, e magatartás alapul szolgálhat - tévedés címén - a szerződés érvénytelensége megállapításának. A felperes által megjelölt Ptk. 277. § /4/ bekezdésének megsértését az elsőfokú bíróság azért nem állapította meg, mert jogértelmezése szerint az említett jogszabály a szerződés teljesítése során írja elő a felek együttműködési kötelezettségét. A felperes által sérelmezett magatartás - a kartell megállapodás elhallgatása - azonban, véleménye szerint, nem függött össze a szerződés teljesítésével.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a szerződésen kívül okozott kártérítés címén előterjesztett keresetét azért találta alaptalannak, mert álláspontja szerint ilyen igény előterjesztésére nem volt keresetőségi joga. Utalt a határozathozatal idején hatályos Ptk. 172. § d) pontjára, miszerint - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - az országos közutak kizárólag állami tulajdonban vannak. Az elsőfokú bíróság egybevetette a gyorsforgalmi úthálózat tizenöt éves fejlesztési programjának megvalósításáról rendelkező 2117/1999. (V.26.) Korm. határozat 3.2. pontját, 3.3. pontját, 3.4. pontját és az M Részvénytársaságról szóló 2001. évi XX. törvény 5. § /1/ bekezdés b) pontját, és arra következtetésre jutott, hogy a perbeli vállalkozási szerződést a felperes az M Részvénytársaság által, illetve közvetítésével bevont hitelek felhasználásával, kizárólag központi költségvetési forrásból teljesítette. Ha a felperes által hivatkozott, az alperes és a versenytársai közötti kartell megállapodásnak volt is árfelhajtó hatása s ezáltal az alperes a vállalkozási díjban extraprofitot is érvényesített, az a felperesi vagyonban értékcsökkenést, illetve többletköltséget nem eredményezhetett.

A mindkét fél fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság részítéletet hozott. A felperes elsődleges és másodlagos kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmeit elutasító elsőfokú bírósági ítéleti rendelkezéseket helybenhagyta. A harmadlagos, a szerződés semmisségének megállapítására és jogkövetkezményeinek levonására irányuló kereseti kérelmet elutasító rendelkezést a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

Helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, az abból levont jogi következtetést az elsődleges, szerződésszegéssel és a másodlagos, szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti kereseti kérelem tekintetében. A Legfelsőbb Bíróságnak a Pfv.X.20.630/2011/8. számú határozatában írtakra utalva, a másodfokú bíróság kifejtette azonban, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor keresetösségi jog hiányát megalapozó tényként értékelte azt, hogy a felperesnél a perben állított kár nem merülhetett fel, mert a perbeli beruházást nem saját forrásból, hanem a költségvetés által rendelkezésére bocsátott pénzeszközökből valósította meg.

A másodfokú bíróság a felperes által keresete alátámasztására hivatkozott a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. tv. (a továbbiakban: közúti közlekedési tv.) 29. § (1) bekezdésében írtak tekintetében rámutatott, azon rendelkezés, mely szerint a felperes, mint építtető a Magyar Állam javára és saját nevében jár el, a rendelkezés hatálybalépésére és az azt követő alkalmazhatóságára tekintettel a perben érintett időszakra nem irányadó. Egyébként is a felperes a saját nevében járt el.

Álláspontja szerint azt kellett vizsgálni, hogy a felperes vagyonában állott-e be értékcsökkenés akár az alperes szerződésszegő, akár szerződésen kívüli kárt okozó magatartása folytán. Az ítélet tábla nem látta akadályát annak, hogy a két kereseti kérelmet ez okból együttesen tárgyalja. Utalt arra, hogy a jelen per felperese és más vállalkozók között azonos ténybeli és jogi alapon indult, jogerősen befejezett ügyben becsatolt magánszakvéleményben foglaltakról hivatalos tudomása volt. A peres felek előtt is ismert, említett könyvszakértői vélemény a felperesi autópálya beruházások pénzügyi forrásainak feltárására vonatkozik. A felperes azok tartalmát nem, csak jogi relevanciáját vitatta. A szakvéleményből a másodfokú bíróság megállapította, hogy 2002-2007. években a felperes a gyorsforgalmi úthálózat finanszírozására 5,7 %-os arányban az M Rt. által biztosított tőkejuttatásból, 94,2 %-os arányban banki hitelekkel, 0,1 %-os arányban költségvetési támogatásból rendelkezett pénzügyi forrással. A más pénzintézetektől felvett hitelt az alapító részvényese, az M Rt.

garantálta, illetve közvetlenül maga is nyújtott hitelt a felperesnek. A hitelt a magyar kormány 2001-ben visszagarantálta, az M. Rt.-től felvett hitelre a költségvetés terhére készfizető kezességet vállalt. A másodfokú bíróság rámutatott: a tőkejuttatásokhoz szükséges forrásokat az alapító részére szintén az állam biztosította. A tőkejuttatások, a hitelek és a felperes részére folyósított költségvetési támogatások kizárólag a kormányhatározatokban megjelölt feladat érdekében voltak felhasználhatók. A felperes által vissza nem fizetett hitelt az éves költségvetési törvényekben rögzített mértékben a központi költségvetés átvállalta a Magyar Államnak a felperes által átadott útszakaszok értékének megfelelő mértékben. Az állami feladat ellátására a felperes nem rendelkezett saját, a költségvetéstől független bevétellel. A megépített pályaszakaszok, közutak, a felperes könyveiből kikerültek, mivel állami tulajdont képeznek. A beruházás befejezésével az utak átadása maga után vonta a felperes vagyonszerzését, illetve a felvett hiteleinek az átvállalását. A felperes az állam megbízásából közvetítői szerepet tölt be a közutak építésével összefüggő állami feladat végrehajtása során. Ha a ténylegesnél alacsonyabb díj került volna kikötésre a perbeli vállalkozási szerződésben, a felperes fejlesztéshez szükséges pénzügyi forrásigénye is alacsonyabb lett volna. A különbözetnek megfelelő összeg nem került volna hozzá. Alacsonyabb hitel esetén a Magyar Állam is alacsonyabb összegű hitelt vállalt volna át, és így a költségvetési kiadás, az államadósság is alacsonyabb lett volna. A másodfokú bíróság a kifejtettekre tekintettel helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság arra vonatkozó megállapítását, hogy a felperes a perbeli beruházást nem a saját pénzügyi forrásából valósította meg, ezért kizárt, hogy az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben az általa állított kár nála keletkezett.

Az ítéletábra hangsúlyozta, egy kartellező magatartásban megnyilvánuló versenyjog sértéssel okozott kár megtérítése elsődlegesen a kártérítési felelősség általános szabályai szerint követelhető. A károsultnak a kártérítés alapjául szolgáló együttes feltételek meglétét, ezek között a kárát, annak felmerültét és mértékét kell bizonyítania. A felperes az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelmében is az alperes által jogellenesen elért extraprofit visszatérítését igényelte. Ebben jelölte meg a tényleges kárát, azt a vagyonszökkenést, ami az alperesi versenysértő magatartással okozati összefüggésben érte.

A másodfokú bíróság szerint figyelemmel arra, hogy a beruházás megvalósítását követően a megépült műtárgyakat a felperes átadta a Magyar Államnak, és az, az azok megvalósításhoz felvett hitelek átvállalta, a megépült utak kikerültek a felperes vagyonából, azzal egyidejűleg a kötelezettségei is arányosan csökkentek. A kárát, ha volt is, teljes egészében áthárította a versenyjogi szempontból közvetett fogyasztónak minősülő Magyar Államra. Önálló jogi

személyisége, jogszabályban rögzített tevékenysége, építtetői minősége, megrendelői pozíciója, a vállalkozási díj általa történt kifizetése ellenére, a kárátjárítás miatt nem teszi sem az első, sem a másodlagos kereseti kérelmét alapossá.

A felperes a jogerős részítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését és jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalával az elsődleges, vagy a másodlagos kereseti kérelem szerint az alperes marasztalását akként, hogy részére, mint „megrendelő” részére a módosított keresetében megjelölt összeget fizesse meg. Másodlagosan indítványozta a jogerős részítéletnek, az azzal érintett részében az elsőfokú bíróság ítéletére kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság e körben való új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását.

Előadta, a támadott határozat a Pp. 206. § /1/ bekezdését sérti, mivel iratellenesen, a másodfokú bírósági eljárásban becsatolt, a nemzeti fejlesztési miniszter által adott írásbeli nyilatkozat ellenére hagyta helyben az elsőfokú bíróságnak a felperesi kereshetőségi jog hiányával kapcsolatos jogi álláspontján alapuló elutasításról szóló ítéleti rendelkezéseket. Hivatkozott arra is, hogy a felperesi igényérvényesítés fennállásának el nem ismerése a 2008. január 1-től hatályos közúti közlekedési tv. 29. § /1/ bekezdését és az azt megelőzően hatályban volt, a Magyar Köztársaság gyorsforgalmi közút hálózatának közérdekűségéről és fejlesztéséről szóló 2003. évi CXXVIII. törvény (továbbiakban: 2003. évi CXXVIII. tv.) 4. § /1/ és /2/ bekezdését is sérti.

A felperes - a felülvizsgálati kérelmének tartalma szerint - állította a Ptk. 355. § /4/ bekezdésének megsértését is, sérelmezve, hogy a másodfokú bíróság az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett ténylegesen kárát nem állapította meg. Vitatta, hogy a versenyjog által értelmezett kárátjárításra sor került volna. Hangsúlyozta, hogy a közúti közlekedési tv. 29.§/1/ bekezdésében meghatározott építtetői jogállása azt jelenti, hogy a Magyar Állam megszemélyesítőjeként jár el az állami közlekedési és egyéb infrastrukturális fejlesztések megvalósítása során. Cselekményeit a Magyar Állam cselekményeiként kell értelmezni, kártérítési igény érvényesítését is a Magyar Állam igényérvényesítésének kell tekinteni. Érvelt azzal is, hogy a hitelszerződések átvállalása csak formálisan, és nem tartalmilag minősülhet kárátjárításnak. Állította, hogy a felperesi kifizetések részben saját forrásból is történtek. Ez is kizárja a teljes kárátjárításra vonatkozó bírósági álláspont helyt állóságát. A felperes vélekedése szerint csak szakértői vélemény alapján állapítható meg, hogy az alperes és a vele jogellenesen, versenykorlátozó módon együttműködő gazdasági társaságok magatartása miatt mekkora kára keletkezett. Vitatta, hogy jogi jelentősége lenne annak, a kifizetett vállalkozási díjat milyen

források bevonásával fedezte.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítását kérte a Pp. 272. § /2/ bekezdésében előírt kötelező tartalmi kellékek hiányára hivatkozással. Érdemben a támadott határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria a jogerős részítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és vizsgálhatta, a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján, és azt az alábbiak miatt nem találta jogszabálysértőnek.

A Kúria, mindenek előtt rögzíti, a felülvizsgálati kérelem az alperesi állásponttal ellentétben érdemben elbírálható volt. A Pp. 272. § /2/ bekezdése szerint tartalmazza ugyanis, hogy az ítéltábla jogerős részítélete ellen irányul. Azt a Pp. 206. § /1/ bekezdésébe, a 2008. január 1-től hatályos közúti közlekedési tv. 29. § /1/ bekezdésébe, az azt megelőzően hatályban volt 2003. évi CXXVIII. tv. 4. § /1/ és /2/ bekezdésébe, valamint a Ptk. 355. § /4/ bekezdésébe ütközése miatt tartja jogszabálysértőnek. A felperes elsődlegesen a jogerős részítélet hatályon kívül helyezését, jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalával az elsődleges, vagy a másodlagos kereseti kérelem szerint az alperesnek a felperes részére történő fizetésre kötelezését, másodlagosan a jogerős részítéletnek, az elsőfokú bíróság ítéletére kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság e körben való új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kéri.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálása során alaptalannak találta a felperesnek az arra való hivatkozását, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetösségi jogának hiánya miatt hagyta helyben az elsőfokú bíróság elsődleges és másodlagos keresetet elutasító ítéleti rendelkezését. Az ítéltábla a részítéletében a Legfelsőbb Bíróság Pfv.X.20.630/2011/8.számú ítéletében kifejtettekre utalással éppen azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróságnak téves az a jogi álláspontja, miszerint a felperes kártérítésre irányuló kereseteit el kellett utasítani, mert kárának felmerülése hiányában nem volt keresetösségi joga.

Nem vitásan, a másodfokú bíróság a felperes építtetői jogállására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket pontatlanul jelölte meg és e körben hiányosan érvelt. A keresetlevél benyújtásának időpontjában - 2007. november 21-én - hatályban volt, a 2003. évi CXXVIII. tv. 4. § /1/ és /2/ bekezdése akként rendelkezett, hogy a felperes a törvény hatálya alá tartozó gyorsforgalmi utak építtetője, és e feladatkörében a Magyar Állam javára és saját nevében jár el. A jogszabály szerint ügyfélként vesz részt ilyen minőségében a hatósági és egyéb igazgatási eljárásokban, lefolytatja a

közbeszerzési eljárásokat, megköti az építési szerződéseket, ellátja a mérnöki felügyeletet, lebonyolítja a műszaki átadástartvétel. Az ismertetettek alapján nem volt elzárva ezért attól, hogy a perbeli vállalkozási szerződéssel összefüggő kártérítési igényt érvényesítse a saját nevében, azonban a keresetét kizárólag a Magyar Állam javára szóló marasztalás iránt terjeszthette volna elő. Ezzel szemben, az eredetileg benyújtott, 2007. november 15-i keresetlevelének 6. oldal második bekezdésében írtak tartalma szerint a saját kárának megtérítését követelte, állítva, hogy az alperes és a vele együtt versenyjog sértést elkövető gazdasági társaságok magatartásával okozati összefüggésben, őt érte kár.

A megelőzően ismertetett 2003. évi CXCVIII. tv. 4. § /2/ bekezdése 2007. december 31-ével módosult, a felperest építtetői minőségében a Magyar Állam javára és nevében jogosította fel eljárásra. Hatályba lépett továbbá a közúti közlekedési tv. 2008. január 1-jétől hatályos, és azóta 2009. január 1-jével, illetve 2011. január 1-jével módosított, a jogerős ítélet meghozatalakor hatályban lévő 29. § (1) bekezdése is. Ez szintén arra jogosította fel a felperest, hogy a Magyar Állam kizárólagos tulajdonában lévő országos közutak fejlesztése és építtetői feladatainak ellátása során a Magyar Állam javára és nevében járjon el. A peres eljárás során tehát az alperes perben megjelölt jogellenes magatartásával állítottan okozati összefüggésben keletkezett, extraprofit érvényesítése miatt, a Magyar Államnak okozott kár megtérítése iránt már csak mint törvény által meghatalmazott képviselő léphetett volna fel. A maga nevében és javára az alperes marasztalását a keresetlevelében hivatkozott tényekre alapítottan nem kérhette. Ennek ellenére a jogszabályi változásokból eredő perjogi következmények levonása nélkül, változatlanul, még a felülvizsgálati kérelmének záró bekezdésében is, mint a perbeli vállalkozási szerződés megrendelője, a kártérítés kifizetését a maga javára kérte. A perbeli jogvitában, a törvény által szabályozott jogállása miatt, az alperes marasztalására ilyen kereseti kérelem alapján nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság jogi érvelésének központi eleme az volt, hogy a felperest nem érte kár, mert a beruházást terhelő hitelek átvállalásával, a beruházás átadásával a kár az államra áthárításra került. A felperes ezen álláspont helytállóságát (a saját vagyonát ért kárra vonatkozó előadáson kívül) érdemben felülvizsgálati kérelmében nem vitatta. Csak arra hivatkozott, hogy olyan „entitás”, melynek végső irányítója, közvetett tulajdonosa a Magyar Állam volt. A „káráthárítás” emiatt formális áthárítás volt a Magyar Állam és annak részét képező szervek kára nem változott. Ez az érvelés azonban nem fogadható el, hiszen a felperes önálló jogi személy, gazdasági társaság, amely közvetett tulajdonosa kárát saját javára nem volt jogosult érvényesíteni sem a polgári jog általános kártérítési szabályai szerint (Ptk. 339. §), sem az

által hivatkozott speciális szabályok alapján.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében állította azt is, hogy nem csak a Magyar Államot, hanem saját személyében őt is károsultnak kell tekinteni, mivel az alperes részére a perbeli vállalkozási díjat részben a maga vagyonából (saját tőkéjéből) fedezte. Az elsőfokú eljárás során ezt semmivel nem igazolta, határozott keresetet az ebből eredő kárának megjelölésével nem terjesztett elő. Fellebbezésében ezzel kapcsolatos előadást nem tett, nem hivatkozott arra, hogy saját vagyonában kár érte. A másodfokú bíróság a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva ezért nem volt abban a helyzetben, hogy a felperes fenti körbe tartozó előadását érdemben vizsgálja. A felülvizsgálati eljárásban pedig olyan jogkérdés nem vizsgálható, mely a másodfokú eljárás tárgyát nem képezte, így a jogerős részítélet a Ptk.355.§/4/ bekezdését sem sérti.

A Kúria mindezekre tekintettel a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozatot a felperes által megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján nem találta jogszabálysértőnek, azt a Pp.275.§ /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta. A felperes felülvizsgálati kérelme eredménytelen volt. Köteles ezért az alperes jogi képviselőének ellátásával összefüggésben felmerült, a jogi képviselő tevékenységével arányos felülvizsgálati eljárási költséget megtéríteni a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése, illetve a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM rendelet 3. § /5/, /6/ és 4/A. § /1/ bekezdése alapján. A megítélt ügyvédi munkadíj az ÁFA-t is tartalmazza.

Budapest, 2013. január 29.

Dr.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke, Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes
sk.előadó-bíró, Dr.Csóke Andrea sk.bíró